

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. F. K., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 283/09 a jeho uznesením z 30. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2009 doručená sťažnosť MUDr. F. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 283/09 a jeho uznesením z 30. septembra 2009.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že *«Okresný súd Bratislava I uznesením z 3. 6. 2009, č. k. 14 C 163/05-53, konanie o náhradu škody zastavil a sťažovateľa zaviazal zaplatiť... odporcovi náhradu trov konania sumu 174,38 EUR, do ktorej zahrnul aj odmenu za právne zastúpenie vo forme... písomného podania na súd z 20. 4. 2009 v hodnote 68,36 EUR, hoci išlo o podanie, v ktorom sa žiadala náhrada len v sume 136,72 EUR a nešlo v ňom o vyjadrenie nových procesne významných skutočností a... účasti na pojednávaní dňa 3. 6. 2009, ktoré sa uskutočniť nemalo, lebo sťažovateľ už 11. 5. 2009 vzal žalobu späť pred prvým pojednávaním, takže okresný súd mal konanie bez pojednávania zastaviť..., čím neoprávnene zasiahol do majetku sťažovateľa v hodnote 37,655 EUR, ktorú sumu ešte v jeho neprospech zaokrúhlil na sumu 37,66 EUR.*

Krajský súd... na odvolanie sťažovateľa uznesením z 30. 9. 2009, sp. zn. 5 Co 283/09, uznesenie okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že... náhrada trov konania bola správne vypočítaná, lebo písomné vyjadrenie obsahovalo podstatné náležitosti obrany odporcu, ktorý sa o späťvzati dozvedel „až na samotnom pojednávaní dňa 3. 6. 2009 t. j. v dobe, keď už úkon právnej služby sa realizoval“, ale... už na našu námietku ohľadne použitia ust. § 150 OSP pre spravodlivé skončenie prípadu... absolútne nereagoval.».

3. Podľa názoru sťažovateľa *«... Rozhodovanie súdov o náhrade trov konania nadobúda ústavnoprávnu dimenziu až v dôsledku jeho arbitrárnosti, svojvôle či náhodilosti, čím je spôsobilé zasiahnuť do základných práv na spravodlivé a zákonné súdne konanie... Prvky svojvôle alebo extrémneho rozporu s princípom spravodlivosti treba vidieť v napadnutom výroku odvolacieho súdu v tom, že... potvrdzujúci výrok... neodôvodnil aj v zmysle našej námietky o použití ust. § 150 OSP... svoje rozhodnutie o priznaní odmeny za*

účasť na „pojednávani“ dňa 3. 6. 2009 založil na skutočnosti, ktorá nemá oporu v platnom práve, keď... späťvzatie návrhu pred prvým pojednávaním je účinné dňom dôjdenia tohto procesného úkonu na súd... k jeho účinnosti sa nevyžaduje ani súhlas súdu..., ale ani súhlas protistrany... v dôsledku čoho zanikne procesnoprávny vzťah medzi účastníkmi /to sa stalo 11. 5. 2009/, ktorého existencia je nutná aj pre rozhodovanie o náhrade trov konania medzi účastníkmi podľa § 146 ods. 2 OSP... § 14 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. vyžaduje pojednávanie, teda konanie vo veci samej, na ktorom dôjde iba k vyhláseniu rozhodnutia, ktorým sa s konečnou platnosťou rieši existujúci procesnoprávny vzťah... Uvedený svojvoľný postup súdu bol spôsobilý zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces ako aj práva vlastníť majetok, lebo v dôsledku rozhodnutia krajského súdu bol majetok sťažovateľa zmenšený o majúce sa zaplatiť trovy konania vo výške 37,66 EUR, ako odmenu pre advokátku na neexistujúcom pojednávaní /z objektívneho hľadiska/ dňa 3. 6. 2009, ktorá náhrada jeho protistrane zjavne nepatrí.».

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo MUDr. F. K. na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Protokolu 1 k Dohovoru bolo porušené uznesením Krajského súdu... z 30. 9. 2009, sp. zn. 5 Co 283/09.

2. Uznesenie Krajského súdu... z 30. 9. 2009, sp. zn. 5 Co 283/09 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný uhradiť MUDr. F. K. trovy právneho zastúpenia v sume 248,70 EUR...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1

zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 283/09 z 30. septembra 2009, keď tvrdil, že odvolací súd porušil ním označené základné práva, keď „potvrdzujúci výrok absolútne neodôvodnil...“ a podľa jeho názoru nesprávne vecne a aj právne vyhodnotil existujúci skutkový stav (pozri bod 2).

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci

úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy... Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie označených základných práv tým, že vo veci konajúce všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) nerozhodli v súlade s jeho právnym názorom (nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a naň nadväzujúca aplikácia právnej normy všeobecnými súdmi) o trovách konania (pozri body 1 a 2), v dôsledku čoho mali uvedené súdy nesprávne rozhodnúť o trovách konania a spôsobiť mu ďalšie peňažné výdavky.

10. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

11. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať (napr. III. ÚS 124/08). Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo

základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08).

12. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie v namietanej časti (o trovách konania) ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z týchto relevantných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie o náhradu škody z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľom.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov konania v sume 174,38 eur...

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania zmeniť tak, že odporcovi 2/ sa náhrada trov konania nepriznáva resp. mu priznáva trovy konania podstatne nižšie, ktoré boli potrebné pre účelné bránenie sa voči nároku navrhovateľa, ktorý už bol vlastne prejedudikovaný dávno pred podaním vyjadrenia odporcu 2/, t. j. dňa 31. 1. 2007, kedy bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 17 C 183/2003, kde terajší navrhovateľ bol odporcom. Poukázal na to, že odporcovi 2/ bola priznaná odmena za účasť na pojednávaní dňa 3. 6. 2009, ktoré malo byť zrušené vzhľadom na to, že ešte 11. 5. 2009 zobrať navrhovateľ návrh späť. Za účasť na pojednávaní - ku ktorému nemalo dôjsť - nebol teda úkon potrebný na účelné bránenie práva odporcu. Za takýto úkon nepovažuje navrhovateľ ani vyjadrenie odporcu 2/ zo dňa 20. 4. 2009, pretože v rámci procesnej obrany len poukázal na právoplatný rozsudok, týkajúci sa rovnakých účastníkov len v opačnom postavení. Napokon navrhol, aby súd prípadne pristúpil k aplikácii ust. § 150 O. s. p. a dôvody hodné osobitného zreteľa videl v dôkaznej núdzi navrhovateľa, ktorého po dopravnej nehode okamžite hospitalizovali, takže nemohol byť prítomný pri prvých zaisťovacích úkonoch, ktoré potom vyzneli v jeho neprospech.

Odvolač súd... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci vzal navrhovateľ návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p., z procesného hľadiska zásadne platí, že navrhovateľ zaviniť zastavenie konania a preto je povinný uhradiť trovy odporcov.

Súd prvého stupňa priznal odporcovi 2/... náhradu spočívajúcu v trovách jeho právneho zastúpenia advokátkou za 3 úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, za písomné podanie na súd zo dňa 20. 4. 2009 a za účasť na pojednávaní dňa 3. 6. 2009 na ktorom došlo iba k vyhláseniu uznesenia o zastavení konania.

Odvolať namieta účelnosť vynaložených trov odporcom 2/ za dva úkony právnej služby a to na vyjadrenie zo dňa 20. 4. 2009 a účasť na pojednávaní právneho zástupcu odporcu 2/ dňa 3. 6. 2009.

Aj odvolací súd sa domnieva, že trovy, náhrada ktorých bola odporcom 2/ priznaná, sú trovami účelne vynaloženými zo strany odporcu 2/, keďže zmienené vyjadrenie obsahuje aj právny a skutkový rozbor veci a právny zástupca odporcu 2/ sa o späťvzatie návrhu dozvedel až na samotnom pojednávaní dňa 3. 6. 2009 t. j. v dobe, keď už úkon právnej služby sa realizoval.

Odvolačiemu súdu preto nezostalo než uzneseniu súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne... potvrdiť.

V odvolacom konaní úspešný odporca 2/ si náhradu trov tohto konania neuplatnil a preto mu nebola priznaná... “

13. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj

iné základné právo. Ústavný súd už rozhodoval o ústavnosti rozhodnutí o trovách konania (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06).

14. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu a spôsobu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v časti, v ktorej sa venoval problematike náhrady trov konania, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom vo veci rozhodujúcimi všeobecnými súdmi. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

16. V závere ústavný súd ešte uvádza, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania musí byť z odôvodnenia konkrétneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých právnych

predpisov súd rozhodoval a akými úvahami bol pri ich aplikácii vedený. Samozrejme, musí ísť o právnu normu, ktorú zákon dovoľuje na daný prípad použiť. V namietanom prípade bolo v právomoci a na posúdení krajského súdu, akým zákonne konformným spôsobom korešpondujúcim s výsledkom sporu sa postaví k výroku o náhrade trov konania (včítane odvolacieho konania) a aké ustanovenia (právne normy) príslušného právneho predpisu, teda Občianskeho súdneho poriadku použije. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie (ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť odporcovi v 2. náhradu trov konania) ako vecne správne a trovy odvolacieho konania úspešnému odporcovi v 2. rade nepriznal. Závery krajského súdu nemožno považovať za jednostranné či obmedzené, pretože vzhľadom na ich odôvodnenosť ich ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 112/05).

18. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Sťažovateľ taktiež namietal porušenie „*práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Protokolu 1 k Dohovoru*“ postupom krajského súdu v už označenom odvolacom konaní (pozri bod 4).

20. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

22. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu) možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (v danom prípade Občianskeho zákonníka v zneniach citovaných v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí krajského súdu). Ústavnému súdu v zásade neprináleží hodnotiť spôsob, akým všeobecné súdy postupovali v predmetnom spore, a nemôže nahradzovať všeobecné súdy pri ich rozhodovaní v rozsahu ich právomocí upravených ústavou. V posudzovanom prípade je teda na všeobecnom súde, aby rozhodol, či sú splnené všetky zákonné podmienky podľa príslušných (v danom čase aktuálnych) ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

23. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden

dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na ochranu jeho vlastníctva a práva vlastníť majetok, resp. ho nerušene užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu), ktoré nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

24. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu).

25. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2010